ఓం్శ్రీసాయిరాం

ఏ ప్రేమ శక్తిచే నీ ధారుణీ చక్ర
మిరుసు లేకుండగా తిరుగుచుండు
ఏ ప్రేమ శక్తిచే నెల్ల నక్షత్రాలు
నేల రాలక మింట నిలచియుండు
ఏ ప్రేమ శక్తిచే నీ పుడమి బడక
కడలిరాయడు కాళ్ళు ముడుచుకొనియె
ఏ ప్రేమ శక్తిచే ఏడేడు లోకాలు
గాలి దేవుడు సురిటీలు విసరె
ఆ మహా ప్రేమ శక్తియే ఆత్మ శక్తి
అద్భుతమనంతమద్వితీయమగు శక్తి
నిండియున్నది బ్రంహ్మాండ భాండమెల్ల
ఈ మహా సృష్టియంతయు ప్రేమమయమే.

ప్రేమ అన్నను, సత్యమన్నను, అహం అన్నను అన్నీ భగవంతునియొక్క దివ్యనామములే! బగవంతుడు తనగురించి తాను 'అహం బ్రహ్మాస్మి', 'నేను బ్రహ్మను' అని చెప్పుకుంటాడు. అంతేగాని మరొక పేరు చెప్పడు.

సత్యంబునుండి సర్వంబు సృష్టించె
సత్యంబునందణగె సర్వసృష్టి
సత్యమహిమ లేని స్థలమేది కనుగొన్న
శుద్ధసత్వమిదియె చూడరయ్య.

కనుక, ప్రపంచములో జరిగేటువంటి సమస్త కర్మలకూ, సమస్త విషయములకూ భగవంతుడే కారణము.

గురుపూర్ణిమ అనగా ఏమిటి? ఎవరో ఒక సన్యాసికో, ఒక మహనీయునికో కొంచెం దక్షిణ సమర్పించి, వారినుండి మంత్రదీక్షను స్వీకరించే రోజుగా దీనిని భావిస్తున్నారు. కాని, అదికాదు గురుపూర్ణిమ పరమార్థం. అసలు గురువనగా ఎవరు? ఒకరు మనకు మంత్రోపదేశము చేశారనీ, ఒకరు పవిత్రమైన విషయములను బోధించారనీ వారినే మనం గురువుగా భావించి, గురుపూజ చేస్తున్నాము. కాని, ఇది సరియైన గురుతత్త్వము కాదు.

గురుర్బ్రహ్మ గురుర్విష్ణుః గురుర్దేవో మమహేశ్వరః
గురుస్సాక్షాత్పరబ్రహ్మ తస్మై శ్రీ గురవేనమః.

కనుక, బ్రహ్మ, విష్ణు, మహేశ్వర స్వరూపుడైన దైవమే నిజమైన గురువు. పూర్ణిమ అనగా ఏమిటి? మీ మనస్సు ఎట్టి దోషములూ లేకుండా నిర్మలమై, నిశ్చలమై, నిస్వార్థమై ఉన్నటువంటి దినమే పూర్ణిమ. పవిత్రమైన హృదయముతో ఏది చెప్పిననూ అదే నిజమైన దైవవాక్కు. మన హృదయమునుంచి ఆవిర్భవించినటువంటి వాక్యమే సత్యమైనటువంటి గురువాక్యము.

ఒకనాడు ద్రోణాచార్యుడు. అతని భార్య, కుమారుడు అశ్వత్థామ ముగ్గురూ కలసి ప్రయాణమై వెడుతుంటే ఒకచోట కొందరు పిల్లలు ఏదో గట్టిగా అరుస్తూ ఒక బావి చుట్టూ తిరుగుతూ ఉండటం కనిపించింది. ఆ పిల్లలెవరు? ధ్రుతరాష్ట్రుని పుత్రులు, పాండురాజు పుత్రులు. అప్పుడు ద్రోణాచార్యుడు వారివద్దకు వెళ్ళి, 'నాయనలారా! దేనికోసం మీరు వెతుకుతున్నారు?' అని అడిగాడు. 'మేము ఆడుకుంటూ ఉంటే మా బంతి ఈ బావిలో పడిపోయింది' అని చెప్పారు, ఆ పిల్లలు. అప్పుడు ద్రోణుడు, 'దీనిని తీయటానికి ఇంత కష్టపడుతున్నారా? నేను తీస్తాను' అని చెప్పి ఒక అంబు తీసి కొట్టాడు. అది నేరుగా పోయి బంతికి గుచ్చుకొంది. ఆ బాణానికి గుచ్చుకొనేటట్లు ఇంకొక బాణం కొట్టాడు. ఆవిధంగా వరుసగా ఐదారు బాణాలను తీసి కొట్టేటప్పటికి ఆ బంతిని బావిలోనుండి బయటకు తీయటానికి వీలయింది. ఈ చిత్రమును చూచిన పిల్లలందరూ ఆయనకు పాదాక్రాంతులయ్యారు. 'ఇలాంటి విలువిద్య తెలిసినటువంటి మహావీరుడు ఇంతకాలానికి మాకు కనిపించాడు కాదా' అని వాళ్ళు ఆనందించారు. ఈవిషయాన్ని తెలుసుకొని భీష్ముడు ద్రోణాచార్యుని కౌరవ, పాండవులకు గురువుగా నియమించాడు.

ఒక పర్యాయం ఏకలవ్యుడు ద్రోణుని దగ్గరకు వచ్చి తననుకూడా శిష్యునిగా స్వీకరించి తనకు విలువిద్య నేర్పవలసిందిగా ప్రార్థించాడు. కాని, ద్రోణుడు అంగీకరించలేదు. 'నేను ధీరులు, వీరులు అయిన రాజకుమారులకు మాత్రమే బోధిస్తానుగాని జంతువులను వేటాడే నీవంటి అడవిజాతివానికి బోధించను' అని అన్నాడు. అయినప్పటికీ ఏకలవ్యుడు ద్రోణునికి నమస్కరించి,

'ఈయనే నా గురువు' అని తన మనస్సులో పెట్టుకున్నాడు. గురువు తనకు ఎట్టి సూచనలు ఇవ్వకపోయినప్పటికీ తాను ఇంటికి వెళ్ళిన తరువాత మట్టితో గురువుయొక్క బొమ్మను చేసి పూజిస్తూ, గురువును స్మరిస్తూ విలువిద్యను నేర్చుకున్నాడు. అతనియొక్క గదిలో తన గురువుయొక్క బొమ్మ తప్ప మరొక వస్తువు ఉండేదికాదు. ఆవిధంగా తన గురువుపై ఏకాగ్రతతో మనస్సు పెట్టి సాధన చేయటం వల్ల అతను విలువిద్యలో గొప్ప ప్రావీణ్యత గడించాడు.

ఒకనాడు ద్రోణాచార్యుడు వేట నిమిత్తం శిష్యులను వెంటబెట్టుకొని అరణ్యానికి వెళ్ళాడు. అందరూ ఒకచోట కూర్చున్న సమయంలో ఒక వేటకుక్క మొరగటం మొదలుపెట్టింది. ఇంతలో ఎక్కడినుండో ఒక బాణం వచ్చి ఆ కుక్క నోటిలో గుచ్చుకొంది. శబ్దభేది విద్యలో అంత ప్రావీణ్యతగల విలుకాడు ఎవరా అని అర్జునునికి ఆశ్చర్యం కలిగి అతనికోసం చూస్తుంటే ఏకలవ్యుడు కనిపించాడు. 'ఎవరు నీ గురువు?' అని అడిగాడు అర్జునుడు. ఏకలవ్యుడు ద్రోణాచార్యుని చూచి నమస్కరించి, 'ఈయనే నా గురువు?' అన్నాడు.

అర్జునుడు ద్రోణాచార్యుని కోపంగా చూచి, 'నాకొక్కనికే తప్ప శబ్దభేదిని ఎవ్వరికీ బోధించనని మీరు మాట ఇచ్చారు. మీ మాటను నమ్మి నేనింతవరకు ధైర్యంగా ఉన్నాను' అని అన్నాడు. అప్పుడు ద్రోణుడు, 'నాయనా! నేను ఇతనికి గురువునుకాను, ఈ విద్యను నేను బోధించలేదు' అని చెప్పగా ఏకలవ్యుడు, 'వారు చెప్పింది నిజమే. కాని, నేను వారి రూపాన్ని మనస్సులో చిత్రించుకొని, వారిపట్ల గురుభావముతో దీనిని నేర్చుకున్నాను' అని అన్నాడు. తనకంటే గొప్పవాడు, మహాశక్తిమంతుడైన విలుకాడు ఒకడున్నాడు కదా అన్న అసూయతో అర్జునుడు, 'మీరేమైనా గురుదక్షిణ అడగండి' అని ద్రోణునికి చెప్పాడు. అర్జునుని తృప్తిపరచాలనే ఉద్దేశ్యంతో ద్రోణాచార్యుడు, 'నాకు గురుదక్షిణ ఏమిస్తావు?' అని ఏకలవ్యుని అడిగాడు. అప్పుడు తిరిగి అర్జునుడే ద్రోణునితో, 'మిమ్మల్ని గురువుగా భావించి నేర్చుకున్నానని చెప్పాడు కాబట్టి, అతని విలువిద్య భంగం కావటానికికూడా మీరే కారకులు కావాలి' అన్నాడు. అప్పుడు ద్రోణుడు అతని కుడిచేతి బొటనవ్రేలిని ఇమ్మని అడిగాడు. ఏకలవ్యుడు తక్షణమే తన కుడిచేతి బొటనవ్రేలిని ఖండించి గురుదక్షిణగా సమర్పించాడు. తన విలువిద్య భంగమైనందుకు ఏకలవ్యుడు ఏమాత్రం బాధపడలేదు. 'నా గురువు కోర్కెను నెరవేర్చాను కదా' అని చలా ఆనందించాడు. ఆనాటినుండి ఏకలవ్యుడు బాణం పట్టలేదు. అర్జునునికి ఆనందమైంది. అర్జునుడు తప్ప శబ్దభేది తెలిసినటువంటివారు ఈ జగత్తులో మరొకరు లేరని అతనిలో అహంకారం కూడను పెరిగిపోయింది.

దక్షిణాంగుష్ఠమిచ్చిన దానజేసి
బాణ సంధాన లాఘవ భంగమయిన
నెఱుకు విలువిద్య కలిమికి హీనుడయ్యె
బార్థునకు మనోరుజయును బాసెనంత.

ఈనాడు ఆత్మతత్త్వాన్ని గురించి తెలుసుకోవాలని ప్రయత్నం చేస్తున్నారు. 'నేను, నాది' అనేటువంటి అహంకార, మమకారములను త్యజించినప్పుడే ఆత్మతత్త్వము చక్కగా అనుభవానికి వస్తుంది. ఈ రెండూ మీయందుంచుకొని మీరు ఎంత ప్రయత్నం చేసినప్పటికీ ఆత్మతత్త్వం గోచరించదు. మొట్టమొదట 'నేను' అనే అహంకారాన్ని త్యజించాలి. అప్పుడే మీయొక్క జ్ఞాననేత్రం తెరుచుకుంటుంది. అహంకారాన్ని త్యజించినందువల్లనే జీసస్ పూజనీయుడైనాడు. మీకు తెలుసు, క్రిష్టియన్స్ సిలువను పూజిస్తారు. నేను అనేదాని మెడ కొట్టేసినప్పుడు అది సిలువ అవుతుంది. అహంకారాన్ని త్యజించటమే దీని అంతరార్థం. అహంకారమనేది అన్నివిధములైన దుఃఖములకూ, అశాంతికీ, బాధలకు మూలకారణం అని మీరు గుర్తించాలి. 'ఇది నాది, అది నాది' అనేటువంటి మమకారాన్నికూడా త్యజించాలి. 'వీరందరూ నా శిష్యులు' అని చెప్పుకోవటం వల్లకూడను అహంకారము వచ్చేస్తుంది.

నిజమైన బోధ మన హృదయమునుండియే ఆవిర్భవిస్తుంది. దీనిని ఆధారంచేసుకొనియే శివరాజ్ పాటిల్ భగవద్గీతపై ఇంత చక్కని వ్యాఖ్యానం వ్రాయగలిగాడు. ఎన్ని గ్రంథాలు చదివినప్పటికీ అతని సందేహాలన్నీ తీరలేదు. ఒకరు వ్రాసినదాన్ని బట్టి అతను వ్రాయలేదు. ఒకరు బోధించినది తాను వినటంగాని, ఎవరినో అడగటంగాని ఏమీ చేయలేదు. తనయొక్క స్వవిద్యయే తనను ఈ కార్యంలో ఉత్తీర్ణున్ని చేసింది. తన హృదయానికి తోచిన దానిని, తాను హృదయపూర్వకంగా నమ్మిన దానిని చక్కగా లిఖించాడు. మధ్యమధ్య నా దగ్గరకు వచ్చినప్పుడు 'ఇది సరిగా ఉందా లేదా' అని చూపేటువంటివాడు. సమాన్యంగా అనేకమంది గ్రంథాలు వ్రాస్తుంటారు. కాని, శివరాజ్ పాటిల్ వ్రాసినటువంటి ఈ భగవద్గీత గ్రంథమునకు చాలా విశిష్టత ఉన్నది. అతను కొన్ని నెలలపాటు ఎంతగానో యోచించి, భగవద్గీతలో ఉన్నటువంటి విషయాన్ని తన హృదయంలో చక్కగా యిముడ్చుకొని, దానినే ఈ గ్రంథములో చిత్రించాడు. తద్వారా అతనికీ తృప్తి కలిగింది, పుస్తకానికీ గౌరవం లభించింది. భగవద్గీతయొక్క సారమంతయు ఇందులో యిమిడియున్నది. భగవద్గీత చాలా పవిత్రమైన గ్రంథము. ఇది భగవంతుని శ్వాసయొక్క స్వరూపమే.

శివరాజ్ పాటిల్ ఈనాటి భక్తుడు కాదు. ముప్పై సంవత్సరాలనుండి స్వామి దగ్గరకు వస్తున్నాడు. మొదలు ఎస్.బి.చవాన్

ఇంట్లో స్వామిని దర్శించాడు. ఆ తరువాత చవాన్, ఇతను ఇద్దరూ జతగా వచ్చేవారు. ప్రశాంతినిలయానికి మాత్రమే కాదు, స్వామి ఎక్కడ ఉంటే అక్కడికి వచ్చేవారు. మొదట ఇతను బొంబాయిలో, ఆ తరువాత ఢిల్లీలో మినిష్టరుగా ఉన్నాడు. లోక్‌సభ స్పీకరుగా కూడా పనిచేశాడు. ఈవిధంగా జీవితంలో పైకి వచ్చాడు. గవర్నమెంటుకు మంచిపేరు తెచ్చాడు. అందువలనే, గవర్నమెంటుకు శివరాజ్ పాటిల్ అంటే చాలా నమ్మకం కలిగింది. ఇతడు దేనినీ ఆశించలేదు. ఇది నీకు కావాలా అని అడిగినప్పటికీ తనకు కావాలని అడిగేవాడు కాదు. అన్నింటికీ దైవంపైనే భారం వేశాడు. ఏది చేసినా, 'ఇది భగవంతునియొక్క పని' అని భావించి చేస్తూవచ్చాడు. అందువల్లనే, ఈ భగవద్గీత సుందరంగా, సరియైన పదములతో చక్కగా రూపొందింది.

ప్రతి వ్యక్తీ మొట్టమొదట దైవం పట్ల నమ్మకమును, ఆత్మవిశ్వాసమును పెంచుకోవాలి. ఆత్మవిశ్వాసము ఉంటే ఆత్మతృప్తి కలుగుతుంది. ఆత్మతృప్తి కలుగుతే స్వార్థత్యాగం చేయటానికి వీలవుతుంది. అప్పుడే ఆత్మసాక్షాత్కారం ప్రాప్తిస్తుంది. కాబట్టి, ఆత్మసాక్షాత్కారమునకు మూడు స్టెప్స్ ఉన్నాయి. మొదటిది 'ఆత్మవిశ్వాసము', రెండవది 'ఆత్మతృప్తి', మూడవది 'స్వార్థత్యాగము'. ఈ మూడూ చేరినప్పుడే మానవునికి పూర్ణత్వం సిద్ధిస్తుంది. అదే పూర్ణిమ. అనగా ఎట్టి దోషములూ లేనటువంటి స్థితి. కనుకనే, భగవద్గీత ఈ మూడింటిని ప్రధానంగా బోధిస్తున్నది. లౌకిక విషయాలపట్ల మమకారం పెంచుకోవటం కేవలము గాలిమేడలను నిర్మించుకోవటం వంటిది. అవి వచ్చినవి వచ్చినట్లుగా పోతాయి. కనుక, మనం మొట్టమొదట ఆత్మవిశ్వాసమును పెంచుకోవాలి. కొందరు కొంతకాలం భగవంతుని పూజిస్తారు. ఆ తరువాత తమ వాంఛలు నెరవేకపోతే భగవంతుని ద్వేషిస్తారు. ఇటువంటివారు రాక్షసులేగాని, మానవులు కారు. మొట్టమొదట భగవంతుని చూడాలి. తరువాత భగవంతునియందు నమ్మకం కలగాలి. తరువాత పూజించాలి. భగవంతునికి అర్పితము కావాలి. స్థిరమైన నమ్మకం, అర్పితభావం- ఈ రెండూ ఉన్నప్పుడే మానవునికి మనశ్శాంతి కలుగుతుంది. ఇట్టి మానవుని ప్రపంచములో అందరూ గౌరవిస్తారు.

మీరు కేవలం గ్రంథములు చదివినంత మాత్రమున, ఉపన్యాసములు ఇచ్చినంత మాత్రమున చాలదు. మీరు ఏది ఆచరణలో పెడతారో అది మాత్రమే మీదవుతుంది. మీ మనస్సు, మాట, క్రియ మూడూ ఏకం కావాలి. అప్పుడే అది సత్యమౌవుతుంది. మీ మనస్సు, మాటలు ఒకవిధంగాను, క్రియ మాత్రం మరొకవిధంగాను ఉంటే అది అసత్యమే అవుతుంది. అలాంటివాడు పరిపూర్ణుడు కాజాలడు.

విద్యార్థులారా! మీరు చదివినటువంటి మంచి విషయాలను మీ మనస్సులోనే పెట్టుకుంటే ప్రయోజనం లేదు. వాటిని ఆచరణలో పెట్టాలి. వాటిని మీ టీచర్స్‌కి చెప్పాలి. మీరు మనస్సులో పెట్టుకున్నటువంటి, తలచినటువంటిది మీ తల్లిదండ్రులకుకూడా చెప్పాలి. వారితో సన్నిహిత సంబంధ బాంధవ్యాన్ని పెంచుకోవాలి. తల్లిదండ్రులను ప్రేమించి, వారి ఆజ్ఞను శిరసావహించినవారికి తప్పక అన్నివిధాలుగా విజయం చేకూరుతుంది. భగవద్గీతయొక్క సారమంతా ఈ ఒక్క శ్లోకంలోనే ఉంటున్నది.

> యత్ర యోగేశ్వరః కృష్ణో యత్ర పార్థో ధనుర్ధరః
> తత్ర శ్రీర్విజయో భూతిర్ధ్రువానీతిర్మతిర్మమ.

ఎక్కడ కృష్ణుడు, అర్జునుడు ఇద్దరూ కలసి ఉంటారో, వారిద్దరి మాట ఒకటిగా ఉంటుందో, అక్కడే విజయం ప్రాప్తిస్తుంది.

ఈనాడు శివరాజ్ పాటిల్ చక్కని ఆనందకరమైన, అమృతమయమైన విషయాన్ని ఈ గీత ద్వారా మీకు అందించాడు. ఇలాంటివి మీరు తరచుగా వినటం చాలా అదృష్టం. అనేకమంది పుస్తకాలు వ్రాస్తుంటారు, ఏమేమో వ్రాస్తుంటారు. వాటినన్నింటినీ లైబ్రరీలలో పెడుతుంటారు. పిల్లలు లైబ్రరీకి వెళ్ళినప్పుడు కొందరు ఆధ్యాత్మిక గ్రంథాలు తీసుకుంటారు. మరికొందరు పిచ్చిపిచ్చి నవలలు తీసుకొని వాటిని తమ పాఠ్యపుస్తకాలు, ఆధ్యాత్మిక గ్రంథాల మధ్యలో పెట్టుకొని చదువుతుంటారు. చూచేవారికి వాళ్ళు ఆధ్యాత్మిక గ్రంథాలు చదువుతున్నట్లుగా కనిపిస్తారు. కాని, వాళ్ళు చదివేవన్నీ పిచ్చి కథలు. అది మంచిది కాదు. మా కాలేజీ లైబ్రరీలో అటువంటి పిచ్చి పుస్తకాలు పెట్టనేపెట్టము. ఎవరైనా తెచ్చి పెట్టినా మా పిల్లలు వాటిని ముట్టరు. వారి హృదయాలు అంత పరిశుద్ధమైనవి. అటువంటి పవిత్ర హృదయములు కలిగి ఉంటే మీరు తప్పక పవిత్రమైన స్థానాన్ని చేరుకుంటారు. మీ మనస్సుకు శాంతి కలుగుతుంది. పిల్లలందరూ చాలా మంచివారే. కాని, మనస్సుయొక్క ప్రభావంచేత అప్పుడప్పుడు కొన్ని 'పాసింగ్ క్లౌడ్స్' మాదిరి పిచ్చిపిచ్చి ఆలోచనలు వస్తుంటాయి. అలాంటివి వచ్చినప్పటికీ వాటిని మీలో చేర్చుకోకుండా తక్షణమే తరిమిగొట్టాలి. ఆవిధంగా ఉంటూ మీరుకూడా కొన్ని మంచి గ్రంథాలు వ్రాయండి. నిన్నటి దినము ఒక అబ్బాయి స్వామి దగ్గరకు వచ్చాడు.

(శ్రీ సత్యసాయి యూనివర్సిటీలో విద్యాభ్యాసం పూర్తిచేసుకొని, ప్రస్తుతం ఫిజిక్స్ డిపార్ట్‌మెంటులో అధ్యాపకుడుగా పనిచేస్తున్న శ్రీ గౌరీశంకర్‌ను వేదిక మీదకు పిలిచారు. అతనిని హంగరీలోని ఇన్‌స్టిట్యూట్ ఆఫ్ న్యూక్లియర్ సైన్సువారు తాము నిర్వహిస్తున్న ఒక అంతర్జాతీయ సదస్సులో పాల్గొనవలసినదిగా ఆహ్వానించారు. ఆ విషయాన్ని ప్రస్తావిస్తూ భగవాన్)

ఇతను మంచి పిల్లవాడు, గుణవంతుడు, మంచి విద్యావంతుడు, ఫిజిక్స్‌లో చాలా మంచిగా చదివాడు. కనుకనే, ఇతనిని హంగరీకి పిలిచారు. వాళ్ళు అందరినీ పిలవరు. అక్కడున్న కమిటీవారు ఇలాంటి ప్రతిభావంతులు చిక్కితే వారిని మాత్రమే పిలుస్తారు. అన్ని ఖర్చులు వారే పెట్టుకొని ఎంతో గౌరవంగా ఇతనిని పిలిచారు. (మంచిపేరు తెచ్చుకో అంటూ ఆశీర్వదించారు) ఈవిధంగా ప్రతి యూనివర్సిటీవారు మిమ్మల్ని పిలచి గౌరవించాలి. అదే నాకు ఆనందము. మీ తల్లిదండ్రులకుకూడా ఆనందము. అట్టి పిల్లలుగా మీరు తయారుకావాలి. మీరందరూ ఇతర యూనివర్సిటీలకు పోయి ఇక్కడ మీరు చదివినటువంటి, నేర్చుకున్నటువంటి విషయాలను పదిమందికి బోధించాలి. చూడండి, ఈనాడు శివరాజ్ పాటిల్ తాను అనుభవించి ఆనందించినటువంటివన్నీ ఒక గ్రంథముగా వ్రాయటంచేత అది అందరికీ ఉపయోగపడుతున్నది. అట్లనే, మీరుకూడా ప్రతి యూనివర్సిటికీ పోయి మన కాలేజి విషయము, ఇక్కడి క్రమశిక్షణ, సదభ్యాసములు ఇవన్నీ వారికి చక్కగా వివరించి చెప్పాలి.

మన అనంతపురం కాలేజినుండికూడను ఫిజిక్స్‌లోను, ఇంగ్లీషులోను మంచి మార్కులు తెచ్చుకున్న ఇద్దరు ఆడపిల్లలను అమెరికావారు ఆహ్వానించారు. వారు అడిగిన ప్రశ్నలకు ఈ పిల్లలు చక్కని సమాధానాలిచ్చారు. 'మీకు పెండ్లి అయివుంటే మీ భర్తతో కలసి రండి. లేకపోతే, మీ జతకు ఎవరినైనా ఆడవారిని తెచ్చుకోండి. వారికికూడా మేము ఛార్జీలు పెట్టుకుంటాము' అని చెప్పారు. ఈవిధంగా మా పిల్లలను ప్రశంసిస్తూ చాలా జాబులు వస్తున్నాయి. ఇట్లాంటి మంచిపేరు మీరందరూ తెచ్చుకోవాలి. అదే స్వామికి సంతోషం.